

ת"פ 21892/07/15 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד שחר שלום אברהם בשארי, סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום באילת

ת"פ 21892-07-15 מדינת ישראל נ' בשארי

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

שחר שלום אברהם בשארי
ע"י ב"כ עו"ד יצחק מויאל
סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשם

1. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לבצע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והתפרצות לבנין שאינו מקום מגורים או תפילה וביצוע גניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין.

2. לפי כתב האישום (המתוקן), הנאשם ורואי משולם (להלן: "**רואי**") קשרו ביניהם קשר לפרוץ לפיצרייה בשם "פיצה האט" שבמרכז "פנינת אילת" באילת (להלן: "**הפיצרייה**"), כדי לגנוב את כספי הפיקדון שהצטברו במהלך סוף השבוע. במועד הרלוונטי, הועסק רואי כמנהל משמרת בפיצרייה.

ביום 20.6.2015 בסמוך לשעה 23:30 נפגשו רואי והנאשם במרכז אופיר באילת, לשם קידום הקשר. רואי מסר לנאשם את מפתח דלת הכניסה לפיצרייה ואת קוד הפתיחה של הכספת. בהמשך אותו הערב, לאחר שרואי סיים משמרתו בפיצרייה, הוא אסף את הנאשם ברכבו, והשניים ערכו סיורים מקדימים באזור הפיצרייה. רואי הנחה את הנאשם ליצור מצג של התפרצות ברוטלית, על מנת להסיר חשד מעצמו, בדרך של שבירת צילינדר בדלת ו"התעסקות" עם הכספת טרם פתיחתה באמצעות הקוד. בתום הסיור, הסיע רואי את הנאשם לדירתו, והוא עצמו שב לביתו.

ביום 21.6.2015, בשעה 4:20 בקירוב, התפרץ הנאשם לפיצרייה, בכך שפתח את דלת הכניסה בעזרת המפתח שקיבל מרואי ונכנס לפיצרייה במטרה לבצע גניבה. הנאשם פתח את הכספת באמצעות הקוד שקיבל מרואי ונטל את כספי הפיקדון בסכום שהוערך בסך של כ- 36,000 ₪. לאחר מכן, נפגשו השניים בדירתו של הנאשם. הנאשם חילק ביניהם את השלל ומסר לרואי סכום של כ-16,000 ₪.

בנוסף לכך, נטען כי בשני מועדים שונים, לאחר האירוע המתואר לעיל, דרש הנאשם מרואי סכומי כסף, כ"דמי שתיקה", על כך שסייע לו בהתפרצות והסיע אותו למקום. כתוצאה מכך, מסר רואי לנאשם, בשתי הזדמנויות שונות, סכומי כסף בסך 2,000 ₪ ו-3,000 ₪.

3. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר בביצוע העבירות והכחיש את קשירת הקשר עם רואי, את ההתפרצות לפיצרייה ואת גניבת הכסף. הנאשם שלל את הטענה כי קיבל מרואי את מפתח הכניסה לפיצרייה ואת קוד פתיחת הכספת, ודחה את הטענה כי העביר לו כסף או דרש ממנו כספים לאחר מכן.

דין והכרעה

4. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר. ספק סביר מתקיים, כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה אינה אפסית אלא סובסטנטיבית.

5. אקדים אחרית לראשית ואציין כי לאחר שהתרשמתי מטיעוני הצדדים, מראיותיהם, התרשמתי באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים לרבות הנאשם, והבאתי בחשבון את מכלול נסיבות העניין ואותות האמת (והשקר) שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת התביעה כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם, ביחס לכל אחת מהעבירות שיוחסו לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, שדי בהם כדי לבסס את הרשעתו.

עיקרי העדויות והראיות מטעם התביעה

6. להלן עיקרי הראיות והעדויות הרלוונטיות שהוצגו מטעם התביעה, על בסיסן מצאתי לקבוע ממצאים לחובת הנאשם, שיש בהן, לצד עדות הנאשם עצמו, כדי לחייבו באחריות פלילית בגין ביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

6.1 עדותו של רואי, שימשה עמוד התווך בפרשת התביעה, ומצאתיה מהימנה ואמינה. התרשמתי כי רואי

העיד אמת, והוא לא ניסה להמעיט מחלקו בביצוע המעשים הפליליים עליהם העיד. מעדותו של רואי עולה כי הוא שימש בן ברית של הנאשם לביצוע ההתפרצות והגניבה מהפיצרייה. רואי אף הודה כי שיקר בזמנו, בעת חקירתו על ידי חוקר פרטי שנשכר על ידי מעסיקתו, חברת פיצה האט, עת הכחיש את חלקו בהתפרצות לפיצרייה. רואי מסר כי בעת הרלוונטית שימש כסגן מנהל הפיצרייה ואישר שהוא מכיר את הנאשם מזה כעשור. מעדותו עלה כי הוא והנאשם רקמו תכנית לפרוץ לפיצרייה במוצאי השבת ולגנוב מהכספת את התקבולים שהצטברו במהלך סוף השבוע. לצורך מימוש התכנית, שוחחו השניים במהלך השבוע, ובמוצאי השבת, בשעה 23:30 לערך, נפגשו והסתובבו סביב מתחם "פנינת אילת", שבו נמצאת הפיצרייה. רואי העיד כי במעמד זה מסר לנאשם את מפתח דלת הכניסה לפיצרייה ואת קוד הפתיחה של הכספת. רואי אישר כי הנחה את הנאשם כיצד להיכנס לפיצרייה, ואף ביקש ממנו לשבור את הצילינדר ו"להתעסק" עם הכספת, על מנת להסיר חשד כי הפריצה נעשתה באמצעות מפתח וקוד הכספת. רואי ציין כי הוא לא מסר לנאשם את קוד נטרול מערכת האזעקה, ולשאלת בית המשפט השיב כי רצה שנאשם יתפס בביצוע המעשה. רואי ציין כי בסביבות השעה 02:00 פגש שוב את הנאשם, ולבקשתו התקשר מרכבו ללירן בן עזרא, מנהל הפיצרייה, כדי לבדוק האם הוא ער או ישן, בשל החשש שהוא עלול לצפות במעשה הפריצה באמצעות אפליקציה על גבי מכשיר הטלפון שלו, המציגה את מצלמות האבטחה המותקנות בפיצרייה. לאחר מכן, רואי הלך לביתו, ובסביבות השעה 04:00 התקשר אליו הנאשם ואמר לו שצפה במישהו נכנס לתוך הפיצרייה. רואי מסר שהוא אמר לנאשם לבטל את תכנית הפריצה לפיצרייה, והנאשם השיב שלא ידאג ויהיה בסדר. רואי ציין, בעניין זה, כי לימים הסתבר לו, שאחד ממנהלי המשמרת שעבד אז בפיצרייה, ששמו עידן ידאעי, נכנס באותו הלילה לפיצרייה כדי לקחת אופנוע או קסדה. לדברי רואי, בעדותו, בהמשך אותו הלילה, בשעה 05:30, התקשר אליו הנאשם והזמין אותו לביתו. רואי סר לביתו של הנאשם, ושם ראה על השולחן כ- 34,000 ₪. לדבריו, הנאשם השיב לו את מפתח דלת הכניסה לפיצרייה ומסר לו את חלקו בשלל בסך של כ-16,000 ₪. רואי התקשה לזכור את פרטי הלבוש של הנאשם באותו הלילה, אך לא שלל כי מסר במשטרה שהנאשם לבש מכנס גולשים וחולצה לבנה קצרה. רואי הוסיף כי לאחר האירוע המתואר, התקשר אליו הנאשם מספר פעמים ודרש ממנו סכומי כסף, כדי לשלם לאחר. רואי העביר לנאשם, בשני מועדים שונים, סכומי כסף בסך 3,000 ₪ ו-2,000 ₪. רואי הוסיף שהוא חשש מהנאשם וביקש את הגנת המשטרה מפניו.

6.2 עדות מרכזית נוספת מטעם התביעה, נשמעה מפיו של לירן שמחון (להלן: "שמחון") ומצאתיה מהימנה, סדורה, אותנטית וקוהרנטית. עדותו של שמחון לא נסתרה ומצאתי לתן לה משקל רב. התרגשותו וחששותיו של העד מפני הנאשם ניכרו היטב במהלך עדותו, בקולו ובשפת גופו, והוא אף ביקש למסור חלקים מעדותו שלא בנוכחות הנאשם. הנאשם עצמו זיהה את פחדיו של שמחון מפניו, ומצא לנכון ללגלג ולגחך לעברו, ובדרך זו, כך נראה, ניסה לנצל את פחדיו כדי להניאו מלמסור עדות מפלילה נגדו.

שמחון, בן ה-23, סיפר בעדותו כי הנאשם והוא מתגוררים באותה שכונה באילת, אך למעשה לא הכיר את הנאשם באופן אישי עד ללילה אחד, במהלכו התדפק הנאשם על דלת דירתו, בשעה 02:00 או 03:00, בעט בדלת, וצעק: "תפתח את הדלת". שמחון סיפר כי פתח לנאשם את הדלת, והנאשם

נכנס פנימה כשהוא עצבני וכעוס מאד, ודרש ממנו הסברים, בשל חשדו כי שמחון קיים קשרים אישיים עם בת זוגו. השניים ליבנו סוגיה זו עד שלבסוף, כך העיד שמחון, אמר לו הנאשם שהוא מאמין לו שלא היה ביניהם דבר, אחרת היה דוקר אותו. לאחר מכן, דרש הנאשם משמחון לצאת עמו לאכול יחדיו ומיין לקבל את סירובו של שמחון, עד שהאחרון נעתר לצאת עמו מפני שחשש ממנו - וכך למעשה החלה ההיכרות ביניהם. מתיאוריו של שמחון בעדותו, עלה כי קשריו עם הנאשם דמו ליחסי מפקד ופקוד, שולט ונשלט. שמחון פירט בעדותו, בהרחבה, הכיצד הנאשם הרבה להתקשר אליו ולהציב בפניו עובדות בנוגע למפגשים ביניהם בביתו של שמחון או במקומות בילוי. שמחון מסר כי הנאשם דרש ממנו לכסות את חובותיו במקומות שונים, לשלם עבורו במקומות בילוי ואף דרש לקבל ממנו כסף עבורו ואף עבור בני משפחתו. שמחון סיפר כיצד ניסה לחמוק מהנאשם, וביקש ממנו, לא אחת, להפסיק את הקשר ביניהם, אך הנ"ל מיין לשחררו והטיל עליו את אימתו. עיקר חשיבותה של עדותו של שמחון התמקדה באחד הלילות, בצאת השבת, עת הזעיק הנאשם את שמחון כדי שיסעו יחדיו ברכבו באילת. במהלך הנסיעה הוביל הנאשם את שמחון לאזור "פנינת אילת", שם נמצאת הפיצרייה.

שמחון תיאר בפירוט את השתלשלות האירועים באותו הלילה, ובימים שלאחר מכן, ובשל חשיבות הדברים לענייננו, להלן עיקרם:

"ערב אחד כשחזרתי מבת הזוג שלי בסביבות השעה 23:00 - 23:30, במוצאי שבת, קיבלתי טלפון מהנאשם שאומר לי: 'איפה אתה?' והשבתי לו שבדיוק הגעתי הביתה ואני עולה לישון כי אני עובד למחרת והוא אמר לי: 'שום דבר אני בא אליך עכשיו, אנחנו הולכים לתיירות'. אני עם רכב מה שמאד היה נוח לנאשם מבחינתו. ירדתי למטה לחניה, הוא היה שם עם בת הזוג שלו, נסענו לכיוון התיירות ובמקום לפנות לתיירות נסענו לכיוון כביש שעוקף את המלונות ועשינו שם סיבובים במשך כמה שעות החל מחצות וזה נמשך מספר שעות, פשוט סיבובים סביב החלק הראשוני של העוקף. לפני הכיכר שפונים לכיוון הכדור והחלק החדש של הבאסטות. אנו עושים סיבובים ואני לא הבנתי מה קורה, הרגיש לי שמשהו לא בסדר, זה לא דבר סביר. תוך כדי היה דיבור עם בת הזוג שלו על משהו שהוא הולך לעשות, אני מתחנן אליו שיעזוב אותי מזה וכמעט בוכה שייתן לי ללכת הביתה ולא יערב אותי בשום דבר.

לשאלת בית המשפט, הרגיש לי שמשהו לא בסדר אבל לא הבנתי בדיוק במה מדובר. הנאשם צעק עליי והשתולל שאם יעזוב את המקום הוא יהרוג אותי. אחרי חלק מהסיבובים שעשינו באותן שעות, עצרנו ליד מלון לאונרדו בחניה, אני ובת הזוג נשארנו ברכב והנאשם אמר לנו: 'אל תזוזו מפה', הוא יצא למשך כרבע שעה וחזר. הנאשם לא אמר שום דבר, המשכנו באותם סיבובים עשרות פעמים, נכנסנו תוך כדי לפנינת אילת לחניה שבין פנינת אילת למלון שלידו. היה שם מישהו שיצא בדיוק מהפיצרייה, הוא עלה על אופנוע, הנאשם התחיל לקלל ולהתעצבן, כביכול לעצמו אבל הדברים הופנו לאותו אדם שנסע על האופנוע לאחר שיצא מהפיצרייה. הנאשם אמר: 'איך הוא לא תכנן את זה, איך הוא לא ידע שהוא פה'. ישבנו שם עוד מספר דקות ספורות ואז הוא אמר לי: 'תמשיך לנסוע'. המשכנו באותם סיבובים ולאחר מכן משך זמן מסוים חנינו בחניה של קניון 'מול הים' שמקבילה לפנינת אילת. הנאשם אמר לנו: 'עכשיו אתם תישארו באוטו, אל תזוזו מכאן בשום אופן עד שאני חוזר'. אני שוב בבקשות ותחנונים מבקש ממנו

שיעזוב אותי ושייתן לי ללכת משם והוא לא מסכים בשום אופן ועוד פעם מתחיל להתעצבן. חיכינו באוטו והנאשם הלך לכיוון פנינת אילת, היה שם כרבע שעה עד 20 דקות ואז יצא לכיוון הכביש מאזור פנינת אילת לכיוון היציאה מהחניה של קניון 'מול הים', מול שדה התעופה. הבת זוג של הנאשם צעקה לי: 'סע אליו מהר, סע אליו מהר'. לא ידעתי מה לעשות ולכן נסעתי והתקדמתי לכיוון הנאשם. הנאשם נכנס לאוטו עם שק גדול, לא כל כך הסתכלתי, פחדתי להתמקד בשק. הנאשם נכנס לרכב והתחיל לצעוק ולקלל אותי למה התקדמתי אליו, למה נסעתי אליו. הבת זוג של הנאשם אמרה לו שהיא אמרה לי לעשות את זה ושלא יכעס עליי. הנאשם אמר לי: 'סע מפה'. נסענו ועלינו לכיוון העלייה של האימקס לכיוון אזור המגורים שלנו. שם עצרתי לנאשם בצד בפינה, בהתחלה של אזור המגורים, הוא ירד מהאוטו ואמר לי: 'עכשיו סע ישר הביתה ודיר באלאק או תיזהר לספר למישהו או משהו מה שקרה'. משם באותו רגע אני מנסה להבין באיזה סיטואציה הייתי, מה עברתי, מה קרה כאן. מעולם לא תיארתי או דמיינתי שאהיה בכזה מצב. זה היה לקראת שעות הבוקר, הייתי אמור ללכת לעבודה כמה שעות לאחר מכן אבל לא הצלחתי להירדם. בבוקר הנאשם התקשר אליי והוא הזכיר לי והפציר בי שלא לדבר על זה עם אף אחד ואמר לי: 'תעשה דבר כזה. לפני שאתה הולך לעבודה תוריד את לוחיות הרישוי מהאוטו, את הלוחית הקדמית ואת הלוחית האחורית ותלך לתחנת המשטרה ותתלונן שגנבו לך אותן הלילה'. סירבתי לעשות את זה והסברתי לו שזה לא הגיוני שיגנבו לי את לוחיות הרישוי. הנאשם אמר לי: 'פשוט תלך ותעשה את זה ותקשיב למה שאני אומר לך'. באותו יום נסעתי לעבודה כרגיל, לא הלכתי לעשות את זה, זה נשמע לי מופרך לגמרי. לקראת הערב כשעמדתי לצאת מהעבודה הנאשם התקשר אליי ושאל אותי אם עשיתי את זה. הסברתי לו שלא עשיתי את זה והוא התעצבן עליי וכשהגעתי הביתה מהעבודה הוא חיכה לי בחניה מתחת לבית. בחניה הייתה סכין מטבח על הרצפה והוא הביא אותה והתחיל להבריג ולהוציא את לוחיות הרישוי מהרכב שלי. הנאשם הפציר בי שוב שמחר בבוקר אני אלך לתחנת המשטרה ואגיד שבמוצאי שבת גנבו לי את לוחיות הרישוי. לא רציתי לעשות, די פחדתי מהנאשם שמא יפגע בי או יעשה לי משהו, גם בגלל כל ההיכרות, הקשר שלנו, ההתנהגות של הנאשם וצורת הדיבור שלו אליי. תוך כדי המפגשים שלנו הוא סיפר לי על כליאות שהיו לו ודברים שהוא עשה לאנשים שלא עשו כרצונו. מפה נבע לי כל הפחד, חוסר האפשרות לסרב לו ולהגיד לו לא למשהו שהוא מבקש. למחרת בבוקר, בלית ברירה, הלכתי למשטרה ודיווחתי שגנבו לי לוחיות הרישוי במוצאי שבת. מאז היו כמה ימים של שקט, כמה טלפונים מהנאשם שהיה מגיע ומעשן איתי סיגריה, מדבר קצת והולך. כל הפעמים האלה לאחר שהתחננתי שיעזוב אותי ויוציא ממני כל קשר אליו ולדברים שהוא עושה. הנאשם אמר לי: 'אל תדאג הכל בסדר הכל בסדר' או 'סתום את הפה'. ערב אחד הוא מתקשר אליי כהרגלו ואומר לי: 'בוא אליי עכשיו הביתה ושים כובע עליך'. שאלתי אותו למה והוא אמר לי: 'אל תשאל שאלות'. אחרי כמה דקות הגעתי אליו הביתה עם כובע. הגעתי לביתו, היה שם בקבוק וודקה על השולחן ואני מאמין שהוא היה כאן קצת שתוי והוא הוציא כסף והביא לי והוא אמר לי: 'זה מה שהלווית לי'. שכחתי להוסיף שכל טיב הקשר, היה שהייתי משלם עבורו במקומות בילוי וגם לפעמים לאחר שישב אצלי בבית היה אומר לי לבוא אתו לכספומט כדי שהוציא עבורו כסף מחשבון הבנק שלי ומדובר בסכומים של מאות שקלים בכל פעם. אז באותו ערב הוא נתן לי סכום של 600 - 700 ₪ ואמר לי שזה הכסף שהלוויתי לו. אני סירבתי ולא רציתי לקחת את הכסף בשום אופן והוא התחיל להתעצבן ולצעוק ואמר לי:

'קח את הכסף ואל תתווכח'. אני אמרתי לו שאין לי בעיה שלא יחזיר לי את הכסף אלא שרק ינתק איתי את הקשר מפני שלא רציתי בקשר אתו. בסוף לא הייתה לי ברירה, הוא נתן לי את הכסף והלכתי משם. במשך כל התקופה הזו לא הלכתי למשטרה לספר את כל מה שהיה מחשש לחיי, לפגיעה בגופי, או בדברים שלי או בבת הזוג שלי. אחרי שלושה-ארבעה שבועות הלכתי וסיפרתי כי זה היה בלתי נסבל, זה הגיע לסוף הגבולות, הוא התקשר אליי שישי אחד כשהוא היה עצור ואמר לי שהאחים שלו מגיעים לאילת ואני צריך לדאוג להם למחיה ואוכל".

בהמשך עדותו, מסר שמחון לשאלת בית המשפט בקשר להסרת לוחות הרישוי מרכבו, כי הוא תיאר לעצמו שהנאשם ביקש להרחיק עצמו מהמקרה המתואר ולכן הסיר את לוחיות הרישוי ואף דרש משמחון להסיר מדבקה מהחלון האחורי של רכבו.

שמחון ציין שהוא חשש לפנות למשטרה ועשה כן רק כעבור זמן, לאחר שנועץ בנושא בבת זוגו וחבר אחר. שמחון סיפר שפעם אחרת נאסף על ידי נידת משטרה לאחר שהזעיק שוטרים בעקבות שיחת טלפון שקיבל מהנאשם, בעת היותו בתא המעצר, ואיים לשרוף אותו, את רכבו ואת ביתו, מפני שסירב לפגוש אדם מסוים לפי דרישתו.

המאשימה הציגה לפניי, בהסכמת ההגנה, חלק רלוונטי מתמלול הגרסה שמסר שמחון בתשאולו במשטרה מיום 26.7.2015 (ת/19). שמחון סיפר בקשר לאותו הלילה, עליו העיד בבית המשפט, כך:

"... אחד הימים חזרתי ועמדתי לישון ... מתקשר אלי אומר לי איפה אתה. אני בבית. טוב אני בא עכשיו. בוא קח את האוטו יורדים לתיירות ... אין אי אפשר להגיד לו לא פשוט. ירדנו למטה עשינו סיבוב של המלונות הרבה סיבובים הרבה מאוד סיבובים אולי של כמה שעות אפילו. עצרנו מאחורי לאונרדו קלאב, הוא אומר לי תחכה לי פה עם האוטו. הוא רץ ישר, הולך להסתכל לא יודע מה. חוזר. חוזרים בסיבובים עצרנו ליד החנייה של הקניון מהצד של פנינת אילת, איפה שיש את התחנה לכיוון הבמות. הבנתי כבר מה הולך לקרות. כי הוא זרק כמה פעמים לפני זה שהוא רוצה לעשות מכה גדולה ועניין גדול והכל מסודר ואמרתי לו לא משנה מה אל תערב אותי בכלום, אני לא רוצה להיות קשור לדברים האלה ואני לא רוצה להיות בתוך. ... באותו זמן עצרנו כבר עם האוטו, הוא רץ לשם ... הוא פשוט הלך לשם הייתי איתו כמה דקות באוטו, הבנתי שהיה לו איזה מפתח או שהשאירו לו משהו פתוח, רץ עשה את זה ... את הגניבה הזאת".

כשמחון נשאל כיצד הוא יודע, השיב: **"הוא כבר אמר לי על זה".**

כשנשאל מתי שחר אמר לו את זה, השיב: **"גם באותו רגע וגם ...".**

לאחר מכן, שמחון הוסיף ומסר כך: **"...התחננתי אליו כמעט בכיתי שייתן לי ללכת הביתה ושיעזוב אותי ... התחיל לצעוק עליי ולקלל אותי קללות שהם מפחידות. ...הוא הגיע לשם עשה מה**

שעשה, ורץ אליו מהר לאוטו. אמר לי סע מהר. לא עיכלתי עוד מה קורה זו סיטואציות שבחיים לא הייתי בהם. נסענו לכיוון הבית שלו. ... אומר לי דיר באלאק קורה משהו, משהו כזה אתה לא פותח תפה שלך אני יהרוג אותך, דברים כאלה. ... בבוקר הוא התקשר אליי אומר לי אתה עכשיו מוריד את הלוחיות רישוי והולך למשטרה להגיד שגנבו לך אותם. אמרתי לו אני לא יכול לעשות דבר כזה וזה לא נשמע הגיוני, זה נשמע מוזר. לא מעניין אותי אתה תעשה את זה עכשיו. לא עשיתי את זה. יום אחרי הוא בא ... ופשוט הוריד לי אותם. ... הוא אמר לי אתה הולך למשטרה ואומר שגנבו לך אותם. ודיר באלק תזהר לפתוח את הפה תזהר לדבר עם מישהו אני אשחט אותך אני יהרוג אותך, אתה לא תעשה דבר כזה. לא הייתה לי פשוט ברירה הלכתי ועשיתי את זה".

לבסוף, אטעים כי שמחון השיב בעדותו לשאלת הסנגור, ומסר שבאותו הלילה, הנאשם לבש קפוצ'ון בצבע כתום זוהר ומכנסי ג'ינס.

6.3 עד תביעה נוסף, לירן בן עזרא (להלן: "בן עזרה"), מנהל סניף הפיצרייה, מסר בעדותו, מבלי שנסתר, כי ביום ראשון שלאחר האירוע, בסביבות השעה 11:00, התקשר אליו אריאל, ששימש מנהל המשמרת, ומסר לו כי נגנבו מהכספת ההפקדות סוף השבוע בסך 37,465 ₪. בן עזרא אישר כי באפשרותו לצפות בתיעוד מצלמות האבטחה של הפיצרייה במכשיר הטלפון הנייד שלו, אך בליל האירוע הוא ישן. בן עזרא אישר כי למחרת בבוקר הבחין כי רואי חיפש אותו בטלפון במהלך הלילה. בן עזרא ציין שהוא צפה בסרטוני האבטחה, בטרם העבירם למשטרה, והוא זיהה בהם את אחד העובדים, בשם עידן ידאעי, בעת שהוא נכנס לפיצרייה לפנות בוקר, כדי לקחת מפתח של קטנוע מהמגירה. כעשר דקות לאחר מכן, נצפה הפורץ במקום, אך לא היה ביכולתו לזהותו. בן עזרא מסר כי בדרך כלל הותר לעידן ידאעי לעשות שימוש באופנוע של הפיצרייה מחוץ לשעות העבודה, אך באותו הלילה הוא לקח את הקטנוע ללא רשות ולכן פוטר מידית.

6.4 עידן ידאעי (להלן: "עידן"), שעבד בפיצרייה במועד הרלוונטי, מסר בעדותו, מבלי שנסתר, כי בליל האירוע נזקק לאופנוע של הפיצרייה, לצורך עבודתו הנוספת כמחלק עיתונים, היות והאופנוע שלו התקלקל. לדבריו, הגיע לפיצרייה בשעה 4:00 לערך, פתח את הסניף, לקח מפתח של האופנוע, נעל את שני המנעולים שבדלת, ונסע עם האופנוע לחלק עיתונים. עידן ציין כי ככל הנראה בשל העייפות שאחזה בו, הוא שכח להפעיל את מערכת האזעקה בצאתו מהפיצרייה. כעבור מספר שעות, כשהגיע לפיצרייה בשעה 10:00 לתחילת יום העבודה, מצא את דלת הכניסה סגורה, אך לא נעולה. בתחילה סבר שאחד העובדים הקדים להגיע לפניו, אך כשנכנס פנימה מצא את הכספת פתוחה. בדיוק באותו הרגע הגיע אחראי המשמרת, ועידן שאל אותו האם הוא פתח את הסניף לפניו, וכשהתבררה להם התמונה, הם התקשרו למנהל הסניף, למנהל האזור ולמשטרה. עידן אישר כי הוא פוטר מעבודתו בפיצרייה, בשל כך שלקח את האופנוע מהפיצרייה באותו הלילה ללא רשות.

6.5 כמו כן נשמעו עדויות מאת מספר שוטרים ממשטרת באילת, אשר לקחו חלק בחקירה, שהובילה

להגשת כתב האישום, וביצעו בין היתר כדלקמן:

(א) שמואל אשכנזי גבה הודעה מהנאשם ביום 2.7.2015; מילא דו"ח צפייה בסרטוני מצלמות האבטחה שקיבל מהפיצרייה ומזכרים שונים, לרבות בקשר לממצאים מפלטי נתונים שהוצאו ממכשירי הטלפון של רואי והנאשם. העד מסר כי בדיקה באמצעות תוכנת חיפוש העלתה כי רואי מחק אזכור שיחת טלפון שקיים עם הנאשם. העד הסביר כי לעתים לא ניתן לשחזר את כל המידע שנמחק, כך שלא ניתן לדעת האם היו שיחות נוספות שהתוכנה לא הצליחה לשחזר את קיומן.

(ב) בני לירון ניתח נתונים של מחקרי תקשורת שנתקבלו מחברת התקשורת מכוח צווי בית משפט, ומצא כי הנאשם שוחח בטלפון עם רואי בסמוך לאירוע.

(ג) אייל מימון גבה הודעות מהנאשם ומרואי, ערך עימות ביניהם, מילא דו"חות לרבות תרשומת של תשאול שקיים עם הנאשם וריכז נתוני איכון לטלפון הנייד של רואי. העד הכחיש בעדותו כי הבטיח דבר מה לרואי תמורת מסירת גרסתו.

(ד) שאול רולינגר מסר כי במהלך חודש יוני 2015 הגיע לתחנת המשטרה ופגש את רואי, המוכר לו מתקופת לימודיהם בבית הספר. השוטר אייל מימון ביקש ממנו לסייע בחקירה של רואי. רולינגר ומימון תשאלו את רואי, אשר סיפר להם ששחר בשארי פרץ לפיצרייה, ולפני כן התקשר ואמר לו שמישהו נכנס לפיצרייה ולקח אופנוע. העד התרשם כי רואי חשש לחשוף את זהות הפורץ. העד הכחיש כי פיזר הבטחות כלשהן לרואי.

(ה) יניב רבוח מסר כי הוא הוריד את סרטוני האבטחה ממרכז פנינת אילת וקניין מול הים לדיסק און קי ולאחר מכן צרב אותם על גבי תקליטורים ללא שינוי או עריכה, כך שהם זהים למקור.

(ו) מקסים קולסניקוב מסר כי גבה עדות מבן עזרא והעביר סרטון מדיסק און קי לדי.וי.די. ללא שינוי או עריכה.

7. המאשימה הציגה שלל סרטונים ממצלמות האבטחה בפיצרייה, מצלמות רחוב באזור פנינת אילת וקניין מול הים, תיעוד חקירות, תשאולים ועימות של הנאשם ורואי במשטרה.

גרסת הנאשם

8. הנאשם הכחיש בעדותו בבית המשפט כי לקח חלק פעיל במעשה ההתפרצות והגניבה. הנאשם אישר שהוא ורואי שוחחו רבות אודות האפשרות לבצע התפרצות לפיצרייה כדי לגנוב את כספי הפיקדונות. לדבריו, רואי הציע לו לבצע את המעשה בצוותא חדא, אך בסופו של יום, כך לדבריו, הוא לא האדם שנכנס לפיצרייה וגנב את הכסף מהכספת. למעשה, הנאשם הודה, לא אחת, בקשירת קשר לביצוע המעשים עם רואי, אך הדגיש כי לבסוף לא לקח חלק במעשה עצמו ולכן אין לחייבו בפלילים. וכך מסר הנאשם בעדותו, בין היתר, בנוגע לקשריו עם רואי: **"הוא רצה שנעשה בצוותא חדא התפרצות אבל לא עשינו ולא ביצעתי פשע"** (עמ' 67 לפרוט'). ובהמשך: **"...אני קשור רק לידיעה. בין זה לבין ביצוע הפשע זה לא שעשיתי את הפשע. גם עכשיו אני מודה ואומר שבידיעה ידעתי על האירוע ולא האמנתי שכביכול יתבצע האירוע אבל אני אישית לא ביצעתי"** (עמ' 71 לפרוט').

וכך מסר הנאשם בחקירתו במשטרה, במסגרת ההודעה שנגבתה ממנו ביום 1.7.2015 (ת/12): **"הוא (רואי - י.ט.) קשר איתי קשר בנושא הזה (תכנון אירוע הגניבה מהפיצרייה - י.ט.), לא בביצוע"**.

וכך מסר הנאשם בחקירתו במשטרה מיום 2.7.2015 (ת/1): **"מה שיש לי להגיד שכל מה שרואי משולם עשה ותכנן עם כל זה שאני הייתי קשור לשיחות טלפון איתו שאם זה שהוא התקשר אליי ואני התקשרתי אליו וכל התכנון שהיה שהוא רואי ביצע אותו וכביכול התייעץ איתי בכל מיני דברים שקשורים לגניבה כביכול מהפיצה שלא חשבתי שבאמת הוא מתכוון למה שהוא עשה ורוצה לעשות וכל זה שהוא יידע אותי בכל מה שהוא מתכוון לעשות ובסיכומי של עניין העליל עלי את העלילה שאני ביצעתי. שלא ביצעתי שום דבר ואני רוצה להתעמת איתו. ..."**

רואי רצה שאני והוא ביחד ניכנס לפיצה וניקח כסף מהכספת ולא כל כך רציתי לעשות את זה. אז הוא התייעץ איתי והתקשר אליי ואני התקשרתי אליו החזרה וייעצתי לו שלא כל כך כדאי לעשות את זה ונפגשנו כמה כמה פעמים. פיזית אין לי שום קשר לכניסה למקום, לביצוע, לגניבה, וסך הכל הוא התייעץ איתי וקשר איתי קשר ואני קשרתי איתו קשר בדיבור תאורטי ולא מעשי"

הנאשם נשאל לעמדתו ביחס לגרסאות שנשמעו מפי רואי ושמחון, וכך השיב בעדותו: **"אני מאשר שהייתי עם רואי משולם ביום 20.06.2015 משעה 23:30 - 23:45, הוא היה אצלי בחניה חצי שעה ולאחר מכן נפגשנו עוד פעם בסביבות 01:45, יצאנו ליד מרכז התיירות, רואי משולם הרים טלפון לאחד העדים ודיבר איתו, לאחר מכן שלח לו הודעה והחזיר אותי הביתה ומאז לא התראינו יותר. הוא הלך לדרכו ואני לדרכי"** (עמ' 66 לפרוט').

בהמשך, נשאל הנאשם האם נפגש עם רואי ערב לפני ההתפרצות, והנ"ל הבהיר בתשובתו כך: **"בערב ההתפרצות לא לפני ההתפרצות. בשעה 23:30 הוא יצא מהעבודה, בשעה 23:45 הוא היה אצלי בחניה, הלך וחזר. אני לא ראיתי בכלל את לירן שמחון. הוא חזר לעבודה, חזר אליי עוד פעם הביתה, הלכנו למרכז תיירות, הרים טלפון ללירן..."** (עמ' 68 לפרוט').

בעת חקירת הנאשם במשטרה ביום 1.7.2015 (ת/12), הוא מסר: "הייתי עם רואי ביום האירוע והוא דיבר עם מנהל הסניף, כך אני יודע מרואי". לציין כי במהלך החקירה התאפשר לנאשם לעיין במכשיר הטלפון שלו, מכיוון שלדבריו באותה עת ממש גם הוא קיים שיחת טלפון, וכך ידע למסור כי שיחת הטלפון של רואי עם מנהל הפיצרייה, לירן בן עזרא, התקיימה בסמוך לשעה 02:00. הנאשם נשאל שוב האם היה עם רואי ברכב של רואי בשעה 02:00 נכון ליום 21.6.2015 והשיב על כך בחיוב. הנאשם אף הוסיף שהם דיברו על התפרצות לפיצרייה, אך לדבריו הוא עצמו הלך לביתו.

9. התרשמתי כי הנאשם היה זהיר מאד בעדותו בבית המשפט, כמו גם בעת חקירותיו במשטרה. הנאשם לא השיב לכל השאלות, ברר היטב את מילותיו, והקפיד לקיים את החקירה באיטיות רבה, על מנת להתנסח באופן זהיר ומעורפל כדי להרחיק עצמו מביצוע המעשה עצמו. מעדותו של הנאשם ניכר כי הוא היה מודע לכך שאין בידי המשטרה ראיה ישירה לעצם הימצאותו בתוך הפיצרייה והוא שב וחזר על כך פעם אחר פעם, מבלי להתייחס ישירות לחלקו בביצוע המעשים ולנטען כלפיו.

ברם, לפחות בשתי פעמים הנאשם איבד את השליטה העצמית שגזר על עצמו ופלט אמירות שלמצער מהוות ראשית הודאה, ומלמדות על מעורבות פעילה מצדו בהתפרצות והגניבה מהפיצרייה. האחת, אמירתו בעדותו בבית המשפט, לפיה: "**אני הגעתי למצב שב-15.07.2015 הודיתי בפני השופט אבל הוא לא שחרר אותי בגלל העבר שלי**", כשהכוונה לשופט המעצרים. אבהיר כי לא מצאתי לתן משקל רב לאמירה זו, ולבטח אין בה כדי לבסס הרשעה, בשל החשש והספק שמא הנאשם נאות להודות, בשל כך שטעה לסבור כי הדבר יביא לשחרורו מהמעצר.

האמירה השנייה, נמסרה על ידי הנאשם בתום חקירתו במשטרה ביום 1.7.2015. אטעים כי מצפיה בתייעוד המצולם עלה כי במהלך החקירה נראה הנאשם מיוסר והוא התלבט עם עצמו, לעתים בקול, הכיצד להציג את גרסתו ביחס לחלקו במעשים, בשעה שהחוקר, השוטר אייל מימון, גילה כלפיו אורך רוח וסבלנות ראויה לציון. הנאשם הביע את פחדיו לספר את כל הסיפור, ובהקשר זה הביע חשש כי כליאתו בבית הסוהר עשויה לפגוע בניסיונו לאחד את משפחתו ולקבל חזרה את האחריות על בנו, שהועבר לבית חוסים מכוח צו בית משפט. הנאשם השיב לשאלות החוקר באיטיות רבה, במניפולטיביות, שקל מילותיו באופן מבוקר ומפוקח, ודאג לוודא כי דבריו נרשמים כלשונם. ברם, בתום החקירה, עת הטיח בפניו השוטר מימון כי הוא "מזלזל" בו, שחרר הנאשם את לשונו, הרים את קולו ולרגע איבד מהשליטה העצמית שאפיינה אותו. הנאשם צעק שהוא פוחד לומר את הדברים, וכך בלהט הדברים, עמדו הנאשם והשוטר אייל מימון, בנוכחות השוטר שמואל אשכנזי, במפתן הדלת, כשהם צועקים זה על זה, ואז הנאשם אמר, בין היתר, כך: "**בקבר אבא שלי אני נשבע לך, בקבר אבא שלי אני נשבע לך, הנה אני אומר לך ליד שמוליק ... אתה רוצה שאני אגיד לך שביצענו ביחד - אנחנו ביצענו ביחד, הנה אני אומר לך גם אם תרשום מזכר, אנחנו ביצענו ביחד, אוקי ביצענו ביחד וזה והיינו גם ביחד, והוא היה מחוץ למקום של מצלמות, אוקי? והיה עוד בן אדם בתוך התיק, וזה היה עם האוטו שלו, והיה משטרה אחר כך ליד הבית שלו בחמש בבוקר... שש בבוקר ... עידן נכנס לנתק את האזעקה ונסע ... רואי יודע מי נכנס. יש עוד בן אדם שהיה בתוך התמונה, אני לא נכנסתי פנימה, יש עוד בן אדם שהיה בתוך התמונה...**".

ודוק, הנאשם היה מודע כי הדברים אינם מוקלדים, והיה ערני מספיק כדי לומר לשוטר אייל מימון למלא מזכר

המתעד את דבריו.

10. הנאשם הדגיש בעדותו ששני העדים המרכזיים, רואי ושמוחן, טענו כי הוא שהה לצדם במקומות שונים במהלך אותו הלילה, כשכל אחד מהם ראה אותו בבגדים שונים. בנוסף לכך, התייחס הנאשם לנתוני תקשורת שהציגה התביעה, לרבות שיחות טלפוניות שקיים באותו הלילה, וגרס כי כיום יש אפליקציות באמצעותן ניתן לטשטש את זהות המתקשר, ובכך ניסה להרחיק עצמו מאותן שיחות טלפון שיוחסו לו. הנאשם מסר כי בעברו עבד תקופה קצרה באותו סניף פיצרייה.

בחינת הראיות וקביעת ממצאים שבעובדה

11. הנה כי כן, בהעדר ראיות ישירות לעבירת ההתפרצות והגניבה שיוחסה לנאשם, ביקשה המאשימה להשתית את הרשעתו על מסכת ראיות ששקרה נסיבתית. ראיות נסיבתיות נבחנות על-פי עקרונות לוגיים המגלמים את ניסיון החיים והשכל הישר (ע"פ 3974/92 **אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(3) 565, 570). "הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק ממכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת הנאשם, הרי שיש להרשיע את הנאשם. זאת משום שבמצב כזה לא נותר כל ספק סביר באשמתו. הראיות הנסיבתיות עשויות להביא למסקנה המרשיעה בדרך האלימינציה של פירושים המתיישרים עם חפות הנאשם. כנגד הראיות המצביעות על אשמת הנאשם, על בית המשפט לשקול - על-פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים היפותזות סבירות המתיישבות עם חפותו של הנאשם. הנאשם יורשע רק אם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה" (ראו: ע"פ 6096/94 מנצור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 732; ע"פ 3974/92 **מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 565, 570; ע"פ 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 140; ע"פ 728/84 **שמעון חרמון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(3) 617, 620).

"הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה, בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת, כי אם מוכיחה קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק דבר קיומה של העובדה אשר הוכחה נדרשת' ... עם זאת, נקבע לא אחת, כי אין בשוני זה כדי למנוע מבית המשפט להרשיע נאשם על בסיסן של ראיות נסיבתיות בלבד, ובמובן זה אין להבחין בין כוחן הראייתי של ראיות ישירות לבין כוחן של ראיות נסיבתיות, להוכחת אשמתו של הנאשם. הרשעה על-פי ראיות נסיבתיות, תתאפשר אף אם כל אחת מן הראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, אינה מספיקה לצורך הרשעה, ובלבד שמשקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 60/12 **עמר נ' מדינת ישראל**, בפסקה 28 (7.11.2012); ע"פ 5460/12 **רחמים נ' מדינת ישראל**, בפסקה 32 (1.5.2013)). לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, וזאת לאחר בחינת מכלול הראיות באספקלריית ניסיון החיים והשכל הישר. היה ויעלה בידי הנאשם להצביע על גרסה עובדתית חלופית, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, יהיה די בכך לשם זיכויו של הנאשם מהאשמה המיוחסת לו ... יש להדגיש, בהקשר זה, כי אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק, שאין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על 'תרחיש חלופי' ... מבוסס וסביר דיו" (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (1.12.2004))" (ראו: ע"פ 8823/12 **דור שבתאי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.12.2009)).

בע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745 (2004) עמדה כב' השופטת א' פרוקצ'יה על בחינתן של ראיות נסיבתיות בשלושה שלבים:

"בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם".

12. במקרה דנא, מצאתי כאמור להרשיע את הנאשם על סמך שורה של ראיות נסיבתיות, אשר צירופן זו לזו הובילנו למסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. כוחן של הראיות שהציגה התביעה, ולצורך כך די היה בעדותם של רואי, שמחון, עידן, בן עזרא וסרטוני האבטחה מהמקום וסביבתו, לצד אמירות מסוימות של הנאשם, לצורך הרכבת פאזל אחד שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה אחת ברורה, ובהעדר תרחיש חלופי הגיוני מטעם הנאשם שהיה בו כדי לעורר ספק סביר באשמתו, כדי לקבוע ממצאים מרשיעים נגד הנאשם.

כפי שצינתי, מצאתי לתן משקל רב לעדויותיהם של רואי ושמחון, אשר השתלבו זו בזו, כך שנתקבלה תמונה אחת ברורה של השתלשלות האירועים באותו הלילה שבין שבת (20.6.2015) ליום ראשון (21.6.2015). לא נטען לקשר או היכרות כלשהי בין שני עדים אלה. הן רואי והן שמחון הרשימו אותי מאד ממידת מהימנותם וכנות דבריהם בעדותם, על אף שחלקם של כל אחד מהם בהשתלשלות האירועים עשוי לחייבם לכאורה באחריות פלילית. בעיקר נכון הדבר ביחס לרואי אשר הוגש נגדו כתב אישום בשל חלקו במעשים, ולא נעלם מעיני כי לרואי יש לכאורה אינטרס מובהק להטיל את עיקר האחריות על הנאשם, כשותפו לתכנון ואף למעשה, ועל כן ככל שהיה מדובר בעדות יחידה היה צורך בחיזוק ראיתי לעדותו.

עדויותיהם של רואי ושמחון היו קוהרנטיות ומפורטות, כך בחקירתם במשטרה וכך בעדותם בבית המשפט, והן עמדו איתן במבחן החקירה הנגדית, מבלי שנסתרו. עדויות אלה לא רק שמשתלבות זו בזו, אלא מכלול הראיות שהוצגו לפניי מחזקות את התמונה הראייתית הכוללת המתקבלת מעדותם.

13. לאור זאת, אני קובע את הממצאים הבאים:

על בסיס עדויותיהם של הנאשם ורואי, הן במשטרה ובן בבית המשפט, וההסכמה בעניין זה, אני קובע כי השניים באו ביניהם בדברים, במשך תקופה שקדמה למועד הפריצה לפיצרייה, בקשר להתפרצות וגניבת כסף מהכספת

במקום.

על בסיס עדויותיהם של הנאשם ורואי, הן במשטרה ובן בבית המשפט, וההסכמה בעניין זה, אני קובע כי ביום שבת, 20.6.2015, בסביבות השעה 23:30 נפגשו רואי והנאשם ברכבו של רואי. על יסוד עדותו של רואי אני קובע כי באותו המעמד השניים הסתובבו במתחם שבו נמצאת הפיצרייה ורואי תדרך את הנאשם כיצד להיכנס פנימה, לפתוח את הכספת כדי ולהוציא מתוכה את הכסף שהצטבר במהלך סוף השבוע. לצורך כך מסר רואי לנאשם את מפתח דלת הכניסה ואת קוד הפתיחה של הכספת. רואי ביקש מהנאשם לחבל בצילינדר ובכספת כדי לטשטש את אופן פתיחת הדלת והכספת. לאחר מכן, השניים נפרדו ורואי שב למשמרת בפיצרייה שהסתיימה בסביבות השעה 01:00.

על יסוד עדותו של שמחון, אני קובע כי בשלב זה, הנאשם יצר קשר עם שמחון והורה לו לאסוף אותו ואת בת זוגו ברכבו. השלושה נסעו לכיוון מרכז התיירות, המלונות ומתחם פנינת אילת, שם נמצאת הפיצרייה. למעשה, השלושה נסעו כך במהלך מרבית הלילה, על אף תחנוניו של שמחון שיעזוב אותו לנפשו.

בסביבות השעה 02:00 בלילה ביקש הנאשם משמחון להחנות את הרכב ליד מלון לאונרדו. הנאשם יצא מהרכב והלך מהמקום. בשעה זו ממש נפגש הנאשם עם רואי, כפי שהעידו על כך רואי והנאשם בעדויותיהם בבית המשפט. רואי והנאשם ישבו ברכבו של רואי ומשם רואי התקשר לבן עזרא, מנהל הפיצרייה, כדי לוודא שהוא אינו ער כדי להסיר את החשש שהוא עשוי לצפות במתרחש בפיצרייה באמצעות אפליקציה המאפשרת לו לצפות על גבי הטלפון בצילומי מצלמות האבטחה במקום. בן עזרא אישר בעדותו בבית המשפט כי ביכולתו לצפות במצלמות האבטחה באמצעות מכשיר הטלפון שלו, אך באותו הלילה הוא ישן ורק בבוקר ראה ע"ג מכשיר הטלפון כי רואי התקשר אליו במהלך הלילה.

לאחר מכן שב הנאשם לרכבו של שמחון והם המשיכו לפטרל עם רכבו, כך לפי גרסתו של שמחון במשטרה, הוא שמע את הנאשם מדבר על כך שיש לו מפתח או שהשאירו לו משהו פתוח. לאחר מכן, הנאשם יצא פעם נוספת מרכבו של שמחון וחזר תוך כמה דקות כשהוא עצבני ונרעש, ושמחון העיד שהנאשם דיבר על מישהו עם אופנוע ואף אמר: "איך הוא לא תכנן את זה, איך הוא לא ידע שהוא פה".

ואכן, שוכנעתי על יסוד עדותו של עידן, שעבד בפיצרייה במועד הרלוונטי, כי בסביבות השעה 04:00 הוא הגיע לפיצרייה משום שנזקק לאופנוע, המשמש למשלוחים, לצורך עבודתו הנוספת כמחלק עיתונים. עידן העיד כי ניסה ליצור קשר עם בן עזרא כדי לקבל את אישורו, אך הנ"ל לא השיב לו. עידן העיד, מבלי שנסתר כי הגיע לפיצרייה בשעה 4:00 בקירוב, פתח את הדלת הנעולה, לקח מפתח של אופנוע, נעל את הדלת, אך שכח להפעיל מחדש את האזעקה ונסע מהמקום על גבי האופנוע. בעניין זה יש לציין כי בן עזרא אישר בעדותו כי עידן חיפש אותו במהלך הלילה, אך הוא כאמור ישן. יתר על כן, בסרטוני מצלמות האבטחה נצפה עידן בעת שנכנס לפיצרייה בשעה 04:00 ויצא מהמקום כשהוא רכוב על אופנוע.

מצאתי את גרסת רואי מהימנה, לפיה בשעה 04:00 התקשר אליו הנאשם וסיפר לו שמישהו נכנס לפיצרייה.

הדבר עולה בקנה אחד עם עדותו של שמחון שתיאר את עצביו והתרגשותו של הנאשם באותה עת. רואי אמר לנאשם לבטל את תכנית ההתפרצות. רואי ציין כי בעת שיחתו עם הנאשם שמע ברקע קולות של אישה, ואכן בהתאם לעדותו של שמחון, בת זוגו של הנאשם הצטרפה אליהם לנסיעה ברכב.

לאחר מכן, על בסיס עדותו של שמחון, שוכנעתי כי הנאשם הורה לשמחון להמשיך לנסוע וכעבור זמן מסוים הורה לו להחנות בחניון קניון "מול הים", והנאשם יצא מהרכב והלך לכיוון "פנינת אילת" ונעדר למשך 15-20 דקות. לאחר מכן, הנאשם שב מאזור פנינת אילת לכיוון כביש היציאה מחניון קניון "מול הים", מול שדה התעופה, כפי שפירט שמחון בעדותו. שמחון עצמו מסר כי לפי הוראת בת זוגו של הנאשם התקדם עם הרכב לכיוון הנאשם, אשר נכנס לרכב כשבידו שק גדול. יש לציין כי שמחון מסר בעדותו כי הנאשם לבש קפוצ'ון בצבע כתום זוהר ומכנס ג'ינס. גרסתו של שמחון מקבלת חיזוק ממשי מסרטוני מצלמות האבטחה שבמתחם פנינת אילת, שם נמצאת הפיצרייה, ומהמצלמות שבתוך הפיצרייה.

מצפייה בסרטוני מצלמות האבטחה, אלה המותקנות מחוץ לפיצרייה ואלה המותקנות בתוכה, נראה אדם לבוש בקפוצ'ון בצבע כתום זוהר נכנס לתוך הפיצרייה באמצעות פתיחת הדלת במפתח. בתוך הפיצרייה נראה אותו פורץ פותח את הכספת באמצעות הקשת הקוד, כאשר בידו הימנית נראה חפץ זר הדומה למפתח. הפורץ אסף את תכולת הכספת לתוך שקית גדולה ולאחר מכן בעט בכספת, ככל הנראה על מנת לחבל בה ולטשטש את העובדה כי נעשה שימוש בקוד לצורך פתיחתה. לאחר מכן נראה הפורץ יוצא עם השקית אל מחוץ לפיצרייה, מתחבא באזור מחשש שצופים בו, ולאחר דקות בודדות רץ לכיוון הכביש שבין חניון קניון "מול הים" למתחם "פנינת אילת", מול שדה התעופה, שם התקרב לכיוונו רכב והוא נכנס לתוכו. דומני כי צירוף נסיבות שכזה אינו מותיר כל ספק באשר לזהותו של הפורץ.

אציין כי אין בידי לקבל את טענת הסנגור כי הלבוש של הפורץ כפי שתועד במצלמות היה קפוצ'ון בצבע לבן, משום שבחלק מהמצלמות נראה אותו בגד בצבע שחור. מקובל עלי הסברו של השוטר בני לירון כי חלק מסרטונים צולמו בתנאי לילה ובנגזר מכך נחזה הבגד ללבן. למעשה אין צורך במומחיות מיוחדת כדי להבחין כי אותם סרטונים תיעדו את המתרחש בצבעי שחור לבן, כך שכל מה שתועד, לרבות בגדי הפורץ, אינו בצבעים רגילים, אלא בגווני שחור-לבן. ואילו בחלק מהסרטונים של המצלמות החיצוניות, אשר צילמו את המתרחש בצבעים "רגילים", כפי שניתן לזהות על נקלה, נראה בהם היטב צבעו הכתום של אותו קפוצ'ון שלבש הפורץ שיצא מהפיצרייה. זאת ועוד באותו עניין, לא נעלם מעיני כי רואי מסר בעדותו שהנאשם לבש באותו הלילה חולצה לבנה ומכנס גולשים. לא מצאתי לתן לכך משקל של ממש, מפני שרואי לא נכח בקרבת מקום בעת הפריצה לפיצרייה. יתר על כן, רואי בעדותו בבית המשפט לא היה נחרץ בדבריו כי הנאשם אכן לבש חולצה לבנה באותו הלילה. ובכל מקרה אין לפסול את האפשרות כי הנאשם לבש את הקפוצ'ון הכתום, שהינו בגד חורפי ואינו מתאים לאקלים האילתי בסוף חודש יוני, בסמוך למעשה ההתפרצות, כדי להסתיר את פניו מהמצלמות, באמצעות הכובע של הקפוצ'ון. כך או כך, אין לי אלא לחזור על הנאמר בפסיקה כי "לא אחת קורה כי הראיות הניצבות בפני בית המשפט אינן מתיישבות האחת עם רעותה. חוסר אפשרות לגבש תזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. בפסיקה נקבע, כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות תהיות שונות ללא מענה. זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות" (ע"פ 7443/06

ארקה נ' מדינת ישראל, פס' 45 (מיום 28.9.2008).

לאחר מכן, כפי שהעיד שמחון, הוא הסיע את הנאשם ובת זוגו לאזור מגוריהם, והנאשם הלך לדרכו, לא לפני שהורה לשמחון לנסוע ישר לביתו ואיים עליו לבל יספר למישהו על מה שקרה.

בשעה 05:30 בקירוב התקשר הנאשם לרואי והזמין אותו לביתו. על יסוד עדותו של רואי, שוכנעתי כי בעקבות זאת הגיע רואי לביתו של הנאשם, שם ראה כי השולחן סכום כסף בסך של 34,000 ₪, העולה בקנה אחד עם הסכום שמנהל הפיצרייה, בן עזרא מסר בעדותו כי נגנב מהמקום. הנאשם השיב לרואי את מפתח דלת הכניסה לפיצרייה ונתן לו את חלקו בשלל בסך של 16,000 ₪. רואי אישר בעדותו כי קיבל סכום זה לידי. לימים, נדרש רואי להעביר לנאשם 2,000 ₪ ו-3,000 ₪ במועדים שונים לפי דרישתו, מפני שסיפר לרואי שהוא צריך לשלם לשותף שהיה איתו.

דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותו של שמחון, אשר מסר כי לאחר מספר ימים הורה לו הנאשם להגיע לביתו כשכובע על ראשו. עם הגיעו של שמחון לנאשם מסר לו הנאשם סכום של 600-700 ₪ ואמר לו שזה החזר על כסף שלוה ממנו. שמחון ציין שסירב לקחת את הכסף, אך הנאשם צעק עליו והתעצבן ולכן לקח את הכסף מפני שחשש ממנו. כמו כן, שוכנעתי מעדותו של שמחון על התנהגות מפלילה של הנאשם, למחרת אירוע הפריצה, עת דרש משמחון להסיר את לוחיות הרישוי של רכבו ולהתלונן במשטרה שאלה נגנבו במהלך הלילה. הנאשם לא הסתפק בכך ובאותו היום, בשעות הערב, התקשר לשמחון כדי לוודא שכך פעל, וכששמע ששמחון לא ציית לו, הגיע בעצמו לביתו של שמחון והסיר בכוחות עצמו את לוחיות הרישוי, הורה לשמחון להסיר מדבקה כלשהי מהחלון האחורי והפציר בשמחון להתלונן במשטרה כי לוחיות הרישוי של רכבו נגנבו במוצאי השבת. שמחון העיד כי חשש מהנאשם, לאחר ששמע ממנו על מעלליו כלפי אחרים, ולמחרת היום הלך למשטרה והתלונן על גניבת לוחיות הרישוי מרכבו.

14. הנה כי כן, התמונה המצטיירת נוכח מקבץ זה של ראיות נסיבתיות, על בסיסן מצאתי לקבוע את הממצאים שפירטתי לעיל, משקפת פסיפס אשר התבוננות אינטגרטיבית בכל חלקיו משלימה את התמונה העובדתית לכדי מסכת שלמה וקוהרנטית, שמובילה למסקנה ההגיונית היחידה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

לא זו אף זו, הנאשם לא נשא בנטל להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, שהיה עשוי לעורר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, שדי בו כדי לזכותו. ברם, לא נשמעה כל אנטי-תזה מטעם ההגנה כנגד התזה המפלילה של התביעה. הנאשם לא נתן כל הסבר למסכת העדויות שנשמעה מפי עדי התביעה, מלבד אמירות כלליות וגורפות שהם משקרים. יתר על כן, חלקים מעדותו של הנאשם חיזקו את עדויות עדי התביעה, כפי שפירטתי, שלחלקם מצופה היה לקבל הסבר מהנאשם. כך למשל, לא נשמע כל הסבר הגיוני לעובדה שאינה שנויה במחלוקת, לפיה הנאשם ורואי נפגשו באותו הלילה בשעה 02:00, כשעתיים-שלוש לפני ההתפרצות, ברכבו של רואי, ובמעמד זה רואי התקשר לבן עזרא כדי לברר האם הוא ער. הנאשם גם לא נתן כל הסבר לכך שהוא ורואי שוחחו לא אחת בנוגע להתפרצות לפיצרייה, כפי שמסר בעדותו. הרי, מה לו לרואי להתייעץ רבות עם הנאשם בעניין זה, משל מדובר במומחה,

ככל שהנאשם לא הביע עניין בכך. ואם לא די בזה, הרי שאין להתעלם מאמירת הנאשם במשטרה בפני השוטרים אשכנזי ומימון, לפיה "...אנחנו ביצענו ביחד, אוקי ביצענו ביחד וזה והיינו גם ביחד...". בנוסף לכך, אטעים כי הנאשם בחר לשתוק בחקירתו כל אימת שנתקל בשאלה שהתקשה להשיב עליה. כך למשל, במהלך חקירת הנאשם במשטרה ביום 1.7.2015, נשאל מה עשה ביום 20.6.2015 החל מהשעה 20:00 ועד למחרת בשעה 09:00, אך הנאשם בחר לשתוק ולא להשיב, ויש בכך כדי לחזק את הראיות נגדו. עוד יצוין כי במהלך העימות בין הנאשם לבין רואי, צעק הנאשם על רואי שייקח על עצמו את כל התיק.

15. למען הסדר הטוב, אציין כי לא מצאתי לתן משקל לנתוני התקשורת שהוצגו בפני, ולו משום ששוכנעתי כי לנאשם היה יותר ממספר טלפון אחד, כך שהתמונה שהוצגה לפני בעניין זה לא הייתה מלאה. לכן לא מצאתי לקבוע ממצאים מרשיעים או כאלה המעוררים ספק בעניינו של הנאשם. דומני כי מסכת הראיות עליה עמדתי, דיה למסקנותי המרשיעות בעניינו.

העבירות המיוחסות לנאשם

קשירת קשר לעשות פשע

16. סעיף 499 לחוק העונשין, קובע כך:

- "(א) **הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו -**
- (1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.**
- (2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.**
- (ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'."**

עבירת הקשר הינה עבירה עצמאית ונפרדת, המתגבשת בעצם "ההתחברות" של מספר אנשים לשם השגת מטרה בלתי כשרה או לשם הגשמת מטרה כשרה באמצעים בלתי כשרים. ההתקשרות בין שניים או יותר מצריכה קיום אלמנטים שדי בהם לגיבוש הסכם אזרחי, אילו מטרתו הייתה כשרה. לצורך כך, יש להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים.

במקרה שלפניי, התגבשו יסודות עבירת הקשר שנרקם בין הנאשם לרואי, אשר חברו זה לזה, כבני ברית לבצע

את ההתפרצות והגניבה מהפיצרייה. למעשה הנאשם הודה בקשירת הקשר עם רואי ואישר כי הם שוחחו לא אחת על תכניתם לגנוב את הכסף שנצטבר בכספת הפיצרייה במהלך סוף השבוע. השניים נפגשו באותו הערב לפחות פעמיים, סיירו מסביב למתחם. רואי מסר לנאשם את מפתח דלת הכניסה, קוד פתיחת הכספת ותדרך אותו כיצד לבצע את ההתפרצות והגניבה. בהמשך אותו הערב נפגשו פעם נוספת ורואי התקשר לבן עזרא כדי לוודא שהוא אינו ער ובדרך זו נסללה הדרך לביצוע המעשה. בתום הלילה נפגשו השניים שוב כדי לחלק ביניהם את השלל. אשר על כן, התגבשו יסודות כריתת החוזה והיסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת הקשר, כך שמלבד הכוונה להתקשר, גובשה הכוונה להגשמת המטרה המשותפת שהינה ההתפרצות לפיצרייה וגניבת הכסף.

התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים או תפילה וביצוע גניבה

17. עבירת התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים או תפילה וביצוע גניבה קבועה בסעיף 407(ב) לחוק העונשין, שזו לשונו: **"המתפרץ לבניין כאמור בסעיף קטן (א) [קרי:- שאינו משמש בית מגורים ולא מקום תפילה] ומבצע בו גניבה או פשע, או מתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע, דינו - מאסר שבע שנים"**

תכליתה של עבירה זו הינה הגנה על בניין, על מי שמצוי בתוכו ובעיקר על מה שמצוי בתוכו. בניין משמעו מבנה ויש לתן לו את המשעות הלשונית המקובלת.

היסוד העובדתי בעבירה זו מתבטא בפריצה לבניין כאשר פריצה הינה "פתיחה בכל דרך שהיא" ("במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת") דבר ("חלון, תריס, או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בניין"), הסוגר פתח המאפשר כניסה לבניין או תנועה בתוך הבניין.

עניינו של סעיף זה בבניין שאינו משמש בית מגורים או מקום תפילה. אף בעל רשות כניסה חוקית אפשר וימצא "פורץ", אם נכנס או פרץ שלא במסגרת הרשות שניתנה לו או לתכלית שונה מזו שניתנה לו.

היסוד הנפשי מתבטא בכוונה לבצע עבירה של גניבה או כל עבירה אחרת מסוג פשע (ר' קדמי "על הדין בפלילים" חלק שני, מהדורה מעודכנת 2005, בע"מ 795 והפסיקה המובאת שם).

בנסיבות שלפני קבעתי, על סמך מסכת הראיות שנפרסה לפניי, כי הנאשם התפרץ לתוך מבנה הפיצרייה בכוונה לבצע גניבה, ומימש כוונתו בכך שפתח את הכספת ולקח מתוכה כ-37,465 ₪ בקירוב, כך שמולאו דרישות הסעיף ובכלל זה היסודות העובדתיים והנפשיים.

סוף דבר

18. מכל המקובץ, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין ופריצה לבניין שאינו דירה וגניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016.